

Odvetniška zbornica Slovenije

Komisija za etiko

odvetnica Alenka Košorok Humar – predsednica

odvetnik mag. Andrej Janežič

odvetnik Pavle Pensa

Št. 2141/2024

Ljubljana, 9. 12. 2025

Mnenje

o skladnosti ravnanja odvetnice [REDACTED] z načeli in pravili Kodeksa odvetniške poklicne etike

Komisija za etiko Odvetniške zbornice Slovenije je v skladu s 6. členom Kodeksa odvetniške poklicne etike, na podlagi prijave [REDACTED], obravnavala ravnanje odvetnice [REDACTED] ter

sprejela stališče,

da odvetnica [REDACTED] z navedbami v odgovoru na tožbo v zadevi opr. št. I P [REDACTED] ni ravnala v nasprotju s 54., 55., in 59. členom Kodeksa odvetniške poklicne etike, niti v nasprotju z drugimi pravili in načeli odvetniške poklicne etike.

Obrazložitev:

Odvetniška zbornica je prejela prijavo [REDACTED] (v nadaljevanju: prijavitelj), v kateri prijavitelj očita odvetnici [REDACTED] (v nadaljevanju: odvetnica), da se je v odgovoru na tožbo v zadevi I P [REDACTED] neprimerno izražala, ga žalila in smešila ter s tem posegla v njegov ugled. Prijavitelj posebej izpostavlja navedbo o predlogu za odvzem njegove poslovne sposobnosti, za katero meni, da naj bi pomenila pritisk nanj, da umakne svoje zahtevke. Prijavitelj je v prijavi navedel tudi nekaj navedb odvetnice, ki jih šteje za nedopustne, in sicer: »da je mater zlorabljal«, »da tožnik ves čas zlorablja svoje slabo zdravstveno stanje«, da je mater »ustrahoval«, »manipuliral«, »da tožnik živi v povsem svojem svetu in da je izgubil stik z realnostjo«, »da izjavlja le tisto, kar mu v tistem trenutku pade na pamet«. Prijavitelj meni, da je odvetnica ravnala v nasprotju s 54., 55. in 59. členom Kodeksa odvetniške poklicne etike (KOPE).

Prijava je bila poslana odvetnici v izjasnitev. Odvetnica je očitke zavrnila in pojasnila, da je prijavitelj v prijavi izpostavil le posamezne, iz konteksta iztrgane dele njenih navedb. Poudarila je, da so za prijavitelja sporne navedbe odražale stališča in trditve njenih strank – sester in brata prijavitelja – ki jih je kot njihova pooblaščenka dolžna predstaviti v sodnem postopku. V zvezi s predlogom za začetek postopka postavitve prijavitelja pod skrbništvo pa je odvetnica pojasnila, da se je njenim strankam porajal utemeljen dvom o prijaviteljevi poslovni sposobnosti, zato so predlagale, da naj se o tem vprašanju odloči po uradni dolžnosti. Odvetnica je še izpostavila, da imajo udeleženci v sodnih postopkih zaradi narave obravnavanja pravic in pravnih interesov širšo svobodo izražanja kot sicer, kar izhaja tako iz ustaljene prakse in kot tudi iz sodbe Evropskega sodišča za človekove pravice z dne 16. 1. 2018 v zvezi s pritožbo št. [REDACTED]

Komisija za etiko po proučitvi prijave, odgovora odvetnice ter predložene dokumentacije meni, da odvetnica ni ravnala v nasprotju s 54., 55. in 59. členom Kodeksa odvetniške poklicne etike, niti v nasprotju z drugimi pravili in načeli Kodeksa.

V zvezi z očitkom kršitve 54. člena Kodeksa odvetniške poklicne etike (KOPE) Komisija ugotavlja, da se odvetnica pri svojih trditvenih navedbah ni spustila v osebno obračunavanje ali žaljenje prijavitelja. Predstavila je videnje sporne zadeve, kot izhaja iz izjav in informacij njenih strank – prijaviteljevih sester in brata – pri tem pa ni presegla meje dopustne in dostojne komunikacije, ki jo odvetnikom nalaga 54. člen KOPE.

Navedbe, ki jih prijavitelj razume kot žaljive ali neprimerne, predstavljajo procesno relevantne trditve in ocene, ki jih je odvetnica uveljavljala v okviru sodnega postopka. Sodni postopek je namenjen razreševanju sporov, ki jih stranke same ne zmorejo rešiti, zato mora biti vsaki stranki in s tem njenemu odvetniku omogočeno, da predstavi zadevo z vidika svoje stranke – seveda v mejah profesionalne zadržanosti in etičnih pravil. Sodišče pa je tisto, ki odloča o utemeljenosti navedb in dokazov ene in druge strani. Kar se tiče navedb odvetnice v odgovoru na tožbo pa je potrebno še pojasniti, da gre pri sodnih vlogah za komunikacijo, ki je omejena na stranke postopka in sodišče kot pristojni organ, ne pa za širšo javno komunikacijo. Zato same po sebi takšne navedbe tudi ne morejo predstavljati posega v ugled prijavitelja zunaj procesnega okvira.

V zvezi z zatrjevano kršitvijo 55. člena KOPE pa Komisija meni, da odvetnica tudi ni izkoriščala nepoučenosti, zmote ali boječnosti prijavitelja kot nasprotne stranke. Niti iz spornega pisanja niti iz priloženih listin ne izhaja, da bi odvetnica skušala doseči neupravičen uspeh za svoje stranke ali da bi posegla v pravice prijavitelja na način, ki bi bil v nasprotju s korektnim procesnim ravnanjem. Sama

omemba možnosti sprožitve sodnega postopka za ugotavljanje poslovne sposobnosti prijavitelja tudi ne predstavlja pritiska na prijavitelja. KOPE namreč odvetniku v 41. členu celo nalaga dolžnost, da vestno in požrtvovalno zastopata stranko tako, da uporabi zanjo vsa možna in dopustna zakonita sredstva. Morebitna sprožitev sodnega postopka ugotavljanja poslovne sposobnosti je povsem zakonito pravno sredstvo, ki se ga odvetnik lahko posluži zaradi varstva pravic in interesov svojih strank, sodišče pa je tisto, ki lahko presoja o tem, ali je zahtevke za odvzem poslovne sposobnosti utemeljen ali ne.

Tudi v zvezi z očitkom ravnanja v nasprotju s 59. členom KOPE Komisija meni, da odvetnica v spornem pisanju prijavitelja ni smešila, zaničevala ali ga zmerjala, temveč je podala ocene in dejanske navedbe, ki jih je treba razumeti v okviru konkretnega družinskega spora ter napetih odnosov med udeleženi. Izjave, ki jih prijavitelj razume kot žaljive, so predstavljale vsebinski del argumentacije videnja zadeve s strani odvetničinih strank glede ravnanja prijavitelja in posledic za njihovo pravno varstvo, zato jih ni mogoče šteti kot osebni napad ali kot ravnanje, ki bi preseglo dopusten okvir zastopanja. Prav tako odvetnica ni grozila prijavitelju - njene navedbe o pravnih posledicah oziroma o morebitni sprožitvi sodnega postopka ugotavljanja poslovne sposobnosti namreč sodijo v okvir dopustnega opozorila, ki ga 59. člen v drugem odstavku izrecno dopušča.

Komisija ne zanika, da je prijavitelj lahko določene navedbe občutil kot neprijetne ali boleče. Vendar takšna občutja sama po sebi ne zadostujejo za ugotovitev etične kršitve. Razlikovati je namreč treba med vsebinsko oceno ravnanja, ki je del pravnega argumentiranja, in osebnim žaljenjem ali poniževanjem, ki bi pomenilo kršitev etičnih pravil. Odvetnica je ravnala v interesu svojih strank, v okviru danega pooblastila in pravno dopustnih sredstev, ne da bi presegla meje profesionalnega in etičnega ravnanja.

Na podlagi vsega navedenega Komisija meni, da odvetnica v obravnavani zadevi ni ravnala v nasprotju s pravili in načeli odvetniške poklicne etike.

Komisija za etiko

odvetnica Alenka Košorok Humar – predsednica
odvetnik mag. Andrej Janežič
odvetnik Pavle Pensa

